

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/718/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111242731
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1111242731.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: U. P. A., bytom K. Č. X., F., K. XX, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. júna 2013, č.k. 25C 172/2011-210, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh navrhovateľa; ktorým sa domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 11.950,- Eur spolu s príslušenstvom, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, spočívajúcom v prieťahoch v konaní vedenom pod sp. zn. 15C 69/2005 v trvaní 6 rokov a 9 mesiacov; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Výsledkami vykonaného dokazovania zistený skutkový stav posúdi po právnej stránke podľa § 27 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pri posudzovaní existencie nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných prieťahov v konaní vedenom pod sp.zn. 15C 69/2005 na Okresnom súde Bratislava I vychádzal z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 12.12.2012, sp. zn. I. ÚS 366/2012, v ktorom tento konštatoval porušenie základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému došlo práve postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15C 69/2005 a priznal navrhovateľovi finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur. Vo vzťahu k navrhovateľom vymedzenému obdobiu, ktoré bolo premetom aj jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, tak mal preukázané, že Okresný súd Bratislava I sa dopustil nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní vedenom pod sp. zn. 15C 69/2005, ktoré trvali od 04.03.2005 do 20.01.2006, v trvaní 10 mesiacov, od 21.01.2006 do 14.11.2007, v trvaní 22 mesiacov, a od 15.01.2008, vzniknuté tým, že okresný súd bol nečinný, resp. nevykonával úkony smerujúce k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania, v celkovej dĺžke viac ako 3 roky. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že z navrhovateľom vytýkaného obdobia nesprávneho úradného postupu tento preukázal existenciu zbytočných prieťahov v konaní Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 15C 69/2005, len v období, tak ako ho vymedzil Ústavný súd SR v náleze zo dňa 12.12.2012, sp. zn. I. ÚS 366/012, t.j. v celkovej dĺžke viac ako 3 roky. Pokiaľ navrhovateľ v priebehu konania poukazyval i na to, že súd v konaní sp. zn. 15C 69/2005 nezabezpečoval dôkazy, dostatočne ich nevyhodnotil, nevykonával dôkazy navrhované

navrhovateľom, poznamenal, že tieto skutočnosti v rámci nesprávneho úradného postupu nebol oprávnený hodnotiť, nakoľko sa týkajú procesného postupu súdu vo veci samej, ktorého preskúmanie patrí do pôsobnosti inštančne nadriadeného súdu. Vo vzťahu k navrhovateľom uplatňovanému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal na to, že samotná existencia nesprávneho úradného postupu odporcu - spočívajúceho v prieťahoch v konaní vo vymedzenom období, nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu, a teda okolnosť prieťahov v súdnom konaní, i keď dlhodobších, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich ich vplyv, dopad, ako aj následky tohto nesprávneho úradného postupu na navrhovateľa v rôznych oblastiach života a pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Zdôraznil, že konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania a nemožno ho stotožňovať napr. s konaním ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v ktorom ústavný súd zistil, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prieťahy v konaní, prizná sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie a v tomto smere poukázal na to, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že navrhovateľ existenciu predpokladov stanovených zákonom pre priznanie nemajetkovej ujmy v konaní nepreukázal, keď nepreukázal vplyv a dopad nesprávneho úradného postupu odporcu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní na jeho rodinný a spoločenský život, na jeho česť, vážnosť a dôstojnosť. Tvrdenia navrhovateľa o vyvolaní stresu, stavu beznádeje, ohľadne zhoršenia jeho ťažkej a nevyliciteľnej choroby, o vzniku platobnej neschopnosti a rozpade manželstva, práve v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu okresného súdu vo veci sp. zn. 15C 69/2005, zostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení a v tomto smere prihliadol na tú skutočnosť, že navrhovateľovi bolo za porušenie práva na bezprieťahový súdny proces priznané primerané finančné zadosťučinenie cestou Ústavného súdu SR, ktorú formu peňažného odškodnenia za porušenie jeho práv za daného stavu považoval za dostatočnú a primeranú. So zreteľom na uvedené uzavrel, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov zodpovednosti odporcu za vznik nemajetkovej ujmy, keď v konaní nepreukázal vznik a existenciu nemajetkovej ujmy, nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi tvrdným nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou nemajetkovou ujmu, a preto jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu ho zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal právo na ich náhradu voči navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko odporca nežiadal o ich priznanie a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny tak, aby bolo jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť dôvodiť tým, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal ním navrhnuté dôkazy, vec posúdil po právnej stránke nesprávne, a to v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Vytýkal súdu prvého stupňa, že primárne nevzal do úvahy, že v konaní ide o odškodnenia reparačného konania, na ktoré Európsky súd pre ľudské práva kladie zvýšené nároky z hľadiska rýchlosti, aby sa vylúčilo, že postihnutý účastník vo veci základnej bude ešte postihnutý ďalšími druhotnými prieťahmi. Uviedol, že úvahy súdu prvého stupňa nemajú oporu v skutkovom stave a ignorujú zásadnú povinnosť súdu vec pod sp.zn. 15C 69/2005 urýchlene prejednať a spravodlivo rozhodnúť v lehote 3 - 6 mesiacov tak, ako to vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má reparačné konanie trvať najdlhšie 3 až 6 mesiacov, aby bolo účinné a spravodlivé, ktorú judikatúru súd prvého stupňa ignoroval. Súd prvého stupňa pochybil aj v tom, že separoval z prieťahov 8,5 rokov doby len nejaké obdobie nečinnosti a opomenul, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné vychádzať z celkovej doby reparačného konania, ktoré má trvať len niekoľko mesiacov, nie 8 až 9 rokov, aby poškodený nebol druhotne znovu vystavovaný tlaku prieťahov. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nahradzoval nečinnosť odporcu, ktorý bol povinný preukázať, že nemajetková ujma nevznikla, respektíve, že bola menšia. V nadväznosti na uvedené poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že nemajetková ujma sa predpokladá a nie je povinnosťou navrhovateľa ju preukazovať, naopak toto bremeno zaťažuje odporcu a ten ho v konaní evidentne neuniesol. Za neopodstatnené považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, že by malo postačiť len konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd prvého stupňa opomenul tú skutočnosť, že celková dĺžka dvoch súvisiacich základných konaní je cca 33 rokov, čím

sa nahromadila celková dĺžka troch konaní na dobu 41 rokov priet'ahov. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nevzal do úvahy jeho návrh, aby súd vyzval odporcu vyjadriť svoje stanovisko k jeho otázkam. Poukázal na výklad pojmu primeranosti dĺžky konania Európskym súdom pre ľudské práva a vo vzťahu k danej veci poukázal na to, že zložitost' veci pod sp.zn. 15C 69/2005 nebola veľká, vzhľadom na to, že išlo o bežné reparačné konanie, jeho správanie bolo príkladné, keď sa vec snažil urýchliť, postup súdneho orgánu je pomalý a význam veci pre neho je zásadný. Poukazoval na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR k určovaniu výšky náhrady za spôsobenú ujmu. Vytýkal súdu prvého stupňa, že ignoroval ním predložené dôkazy a návrhy na vykonanie dokazovania a opomenul sa vyjadriť k ním tvrdenému prekročeniu právomoci štátnych orgánov, na preukázanie ktorého ako dôkaz do spisu založil tri otvorené listy, v ktorých popisuje zásah výkonnej moci do justície a jeho poškodenie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa vykonal všetko potrebné dokazovanie na posúdenie splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu vzniknutú navrhovateľovi zbytočnými priet'ahmi v konaní (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 27 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, § 17), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy aj riadne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní už len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov, na ktorých založil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na uvedené odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu, jeho rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa.

Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v ust. § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho

česť, vážnosť, povest', doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívnym výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy tak nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnúť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prietahy v konaní nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné považovať charakter konania, v ktorom ujma vznikla, keďže ujma vzniknutá v ne/sporovom konaní môže byť iná, ako ujma vzniknutá v exekučnom konaní a rovnako treba rozlišovať medzi konaním civilným, trestným či správnym a napokon treba vziať osobitne na zreteľ aj predmet konania z hľadiska jeho významu pre účastníka konania (trestné konanie, konanie starostlivosti o maloletých, o osobnom stave, pracovnoprávne spory, konania týkajúce sa života a zdravia) a ochrany akých práv či právom chránených záujmov sa v ňom dovoľáva, s prihliadnutím aj na jeho osobné pomery či iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (vysoký vek, zdravotný stav a pod.); zvýšený význam predmetu konania pre osobu poškodeného musí táto osoba v konaní spoľahlivo doložiť.

Súd prvého stupňa tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by navrhovateľovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a správne v tomto smere uzavrel, že navrhovateľ v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali, v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, vzniknúť a jeho tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní len vo všeobecnej rovine - dôkazne nepodložené.

Súdu prvého stupňa preto nemožno v tomto smere vytykať žiadne pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky vzniku nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ neuviedol ani vo svojom odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Zákon č. 514/2003 Z.z. ako jeden z právnych prostriedkov na odstránenie, respektíve zmiernenie nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, predpokladá aj možnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; ide o hmotnoprávny /občianskoprávny nárok, rozhodovanie o ktorom nepochybne patrí do právomoci všeobecných súdov, a to v občianskom súdnom konaní podľa tretej časti O.s.p., v ktorom súd zisťuje splnenie všetkých zákonom stanovených (hmotnoprávných) predpokladov pre jeho priznanie, ktoré sú však odlišné od predpokladov pre rozhodovanie Ústavného súdu SR podľa čl. 127 Ústavy SR o sťažnostiach vo veci namietania porušenia základných ľudských práv alebo slobôd, ako aj predpokladov pre rozhodovanie Európskeho súdu pre ľudské práva o nemajetkovej ujme v prípade porušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2, písm.c/ O.s.p. len za predpokladu, že príčinou neúplne skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dokaz spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť; avšak iba skutočnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní

tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa. V rámci rozhodovania o návrhoch účastníkov konania na vykonanie dokazovania, súd nevykoná ako nadbytočné tie dôkazy, ktoré neslúžia na odstránenie medzi účastníkmi sporných skutočností, ani dôkazy, ktoré nie sú potrebné na zistenie právne významných rozhodujúcich skutočností, resp. sú nespôsobilé na ich preukázanie alebo ktorými by sa síce preukázala právne významná skutočnosť v konaní však už skôr preukázaná inými dôkazmi, ktoré neboli spochybnené; súd nevykoná ani tie dôkazy, ktoré nemôže vykonať, pretože neboli riadne označené (nedostatočne označený svedok) alebo sa vykonať nedajú (svedok na neznámom mieste).

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa zistil neúplne skutkový stav, pretože nevykonal ním navrhované dôkazy. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď na pojednávaní dňa 12.6.2013 uznesením upustil od ďalšieho dokazovania navrhovaného navrhovateľom, keď aj odvolací súd ho považoval za nadbytočné, nakoľko ani na jeho základe by nebolo možné dospieť k iným právnym záverom, ku ktorým dospel súd prvého stupňa na základe výsledkov dokazovania vykonanom v rozsahu dostatočne potrebnom pre zistenie a právne posúdenie všetkých rozhodujúcich skutočností.

K uvedenému ešte odvolací súd dodáva, že právo na spravodlivý proces nezahŕňa právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho skutkovými a právnymi názormi, navrhovaným hodnotením dôkazov; rovnako nezakladá právo účastníka na to, aby bol v konaní pred súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho návrhmi. Z uvedeného možno vyvodiť, že právo na spravodlivý súdny proces neobsahuje ani právo na vyhovie procesnému návrhu účastníka na vykonanie určitého ním navrhovaného dôkazu.

Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok navrhovateľa už len opakoval správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, ktorý v súlade so zákonnou právnou úpravou dôkladne vyhodnotil relevantnosť argumentácie navrhovateľa v prvostupňovom konaní, a na ktorej zotrval aj v odvolacom konaní. Možno preto uzavrieť, že rozsudok súdu prvého stupňa je z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p., keď mu ani v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.